

Po zimním, čtenářsky velmi úspěšném příspěvku, v němž jsme se v čase vrátili do roku 1987, kdy dvěma kamarádům z Plzně – Doubravky bylo třináct let a Dobrovolný Ekologický Spolek – Ochrana Ptactva (www.desop.cz) ještě ani neexistoval, si dovoluji opět zalistovat v kronice Klubu RYSOVÉ a vybrat další okamžik, pro mě a náš spolek klíčový. Společně se podíváme do let 1988 až 1996, období, na které velice rád vzpomínám a díky kterému jsme 2. prosince 1992 zaregistrovali DES OP.

Blížil se konec prázdnin roku 1988 a s mým tehdejším kamarádem Vládou jsme chytali přímo pod Bukoveckým jezem hned vedle náhonu do Bukovecké papírní ryby. Seděli jsme na torzu kmene mohutné vyvrácené vrby a ve vodě pod sebou jsme na malinký splávek, rybářský háček a žížalku, chytali okouny říční. Sjížděli jsme na toto nádherné místo kánoí po vodě od kostela sv. Jiří, soutoku řeky Berounky s Úslavou, téměř pravidelně a věděli jsme úplně přesně, kde, jak a co

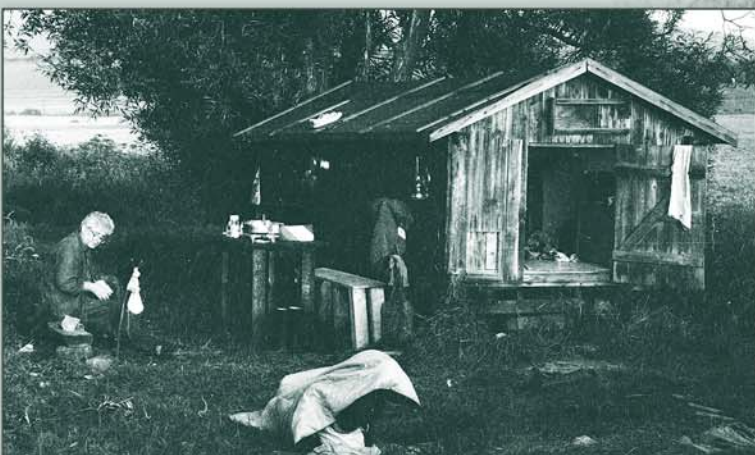
chytat. Byl to koneckonců náš „revír“ a u řeky Berounky jsme nejenom vyrostli, ale i zažili spoustu klukovsky zásadních věcí.

Bylo už pozdní odpoledne, když jsme si všimli, že po svahu bývalé motokrosové dráhy mezi keří kráčí muž s nějakými dlouhými klacky. Docela spěchal a blížil se k nám. Zastavil se u náhonu do papírny, přes který ležely dvě železné traverzy se zábradlím, sloužící jako provizorní lávka, a začal tam něco „montovat“. Co tam ten chlap dělá? V našem revíru! Bez našeho

souhlasu! No to je vrchol! Naházeli jsme rybářské věci do kánoe, přešli na druhou stranu náhonu a vyrazili na něj. Dál už opis z kroniky „Klubu Rysové“.

Potkali jsme ho koncem léta. Tehdy jsme byli s lodí u jezu a rybařili jsme. Najednou koukáme, že na náhonu stojí nějaký člověk u dlouhého lískového prutu. Z dálky to vypadalo, že chytá ryby načerno, nevěděli jsme přesně, co tam dělá, a tak teprve až když jsme přišli blíž, koukáme, že na lískovém prutu je přivázaná tenká síť, která je

Střípky z historie DESOP Plzeň

napnutá nad vodou přes náhon do papírny až k druhému prutu na druhé straně. Samozřejmě nás zajímalo, k čemu síť slouží, a tak jsme se dali s „chlápkem“ do řeči a dozvěděli se, že je ornitolog a odchyťává tady ledňáčky, které potom kroužkuje. Náhoda, že jsme si ho všimli. Najednou se něco zatřepetalo v síti a byl tam! Kdo? No přece „ledňáček“. Tak jsme poprvé uviděli ledňáčka na vlastní oči. Odjížděli jsme potom na lodi a doufali, že se s ornitologem ještě někdy setkáme...

S ornitologem panem Václavem Boškem, rovněž rodákem z Plzně Doubravky, jsme se pak potkali opět u Berounky zhruba po půl roce od příhody s ledňáčkem. To jsme už byli podstatně neodbytnější a vnutili se mu na další kroužkovací akce. I o tomto druhém setkání je pod nadpisem „Náš nový učitel“ pečlivě vedený záznam v naší klubové kronice. Každopádně od tohoto momentu jsme se už pak pana Václava Boška „nepustili“ a většina dalších záznamů je spojena s jeho osobou, kroužkováním ptáků a ornitologií.

Pro mě samotného to pak byla ta nejlepší léta mého života. Poslední dva roky základní školy, celý učňák do nástupu na vojnu, až po založení spolku a první roky výstavby areálu Záchrané stanice, tehdy ještě jen ptactva, jsem jezdil a trávil většinu svého volného času s naším „novým učitelem“.

Díky panu Václavu Boškovi jsem získal cenné ornitologické zkušenosti, určitý smysl mého života, naučil se chytat ptáky,

manipulovat s nimi, dívat se kolem sebe a vnímat tu dokonalost a krásu přírody. Chodili jsme na ledňáčky na řeku Úslavu k Jiřímu, na břehule do pískovny v Bukovci, pod Chlum a do vrbiček u papírny chytat ptáky na vodu. V zimě pak na dravce a sovy na pole k Červenému Hrádku, na Ostrou hůrku nebo k Ejpovicím. Na lisky černé k Boleveckému rybníku anebo se jen tak projít, podívat do „Škal“ či na „Vajzovnu“ do „Zadních“, jak vždycky říkával pan Bošek. První dva roky jsem od května do konce září téměř každý všední den po škole čekal, až se pan Bošek odpoledne kolem třetí vrátí z práce (z kovárny ve Škodovce), abych mohl spolu s ním a kamarádem Vládou vyrazit někam za ptáky. Na podzim a v zimě, kdy byla brzy tma, se jezdilo na jednodenní víkendové výlety, přes jaro a léto i s přespáním. Díky tomu jsem poznal spoustu nádherných lokalit mimo Plzeň.

Na slavníky jsme vyrazili k Lounům do Postoloprta, až k samotnému Mostu. Na Kovčinský rybník k Pačejovu na bahňáky, do Postřekova u Domažlic na slavníky modráky, rákosníky a pěníce. Na motáky pochopy do rákosin v Kněžicích, Kašticích, Vroutkách, Podbořanech anebo do Kláštera u Nepomuku, Životic, Tchořovic a Blatné. To všechno byla místa, kam jsme pravidelně jezdili chytat, hledat hnízda a kroužkovat. Vlakem ráno ve tři hodiny z hlavního vlakového nádraží Plzeň, s dalekohledem na krku, notýskem a tužkou v kapse, svačinou na celý den. Vybavení ornitologickými sklopkami, sítěmi či plechovkou moučných červů, vycpaným výrem, bez mobilního telefonu, GPS navigace, MP3 zvukových nahrávek hlasů ptáků a digitálního fotoaparátu.

Jak už to ale v životě bývá, nic netrvá věčně a bohužel i má bezstarostná ornitologická léta a praxe u pana Václava Boška jednoho dne skončila. Na podzim a v zimě 1996, po zbytečně vyhocených neshodách ve vedení spolku, odešla v důsledku hlavně mého nesmyslného a nekompromisního postoje část členské základny. Mezi nimi bohužel i pan Václav Bošek, „můj velký učitel“, který na vlastní žádost ukončil členství v DES OP přesně 13. prosince 1996 a tím i veškerý kontakt se mnou.

Ale ani tato skutečnost nemění nic na tom, že panu Václavu Boškovi vděčím za všechno, co mě naučil, ukázal a dal. Jenom díky němu vznikl DES OP a Záchraná stanice živočichů v Plzni, protože on byl tím, kdo mě za těch osm let ovlivnil a nasměroval. Děkuji.

■ Karel Makoň
DES OP Plzeň